

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΛΟΓΙΑΣ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΠΟΛΗΣ

ΕΥΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΣΑΕΝΘ ΝΤΕ ΟΥΡΤΟΥΡΙ

ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΣΕΙΡΑ-ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ: 1.000.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΜΟΝΟ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι άρχοντες του χρόνου**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Los señores del tiempo

Από τις Εκδόσεις Planeta, Βαρκελώνη 2018

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Eva García Sáenz de Urturi

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αγγελική Βασιλάκου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Planeta Arte & Dieño

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Eva García Sáenz de Urturi, 2018

© Editorial Planeta, S. A., 2018

© Εικονογράφησης εσωτερικού: Colección particular

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Agustín Escudero

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3550-3

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3551-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΕΥΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΣΑΕΝΘ ΝΤΕ ΟΥΡΤΟΥΡΙ

ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Μετάφραση: Αγγελική Βασιλάκου

Όλες οι σημειώσεις είναι της μεταφράστριας.

ΠΑΛΑΤΙ ΒΙΓΙΑ ΣΟΥΣΟ ΟΥΝΑΪ

Σεπτέμβριος 2019

Θα ξεκινούσα την ιστορία μου με τη συνταρακτική είδηση του θανάτου ενός από τους πλουσιότερους ανθρώπους της χώρας, ιδιοκτήτη μιας αυτοκρατορίας μόδας χαμηλού κόστους, δηλητηριασμένου με κανθαρίδα –το θρυλικό Viagra του Μεσαίωνα–, στο παλάτι Βίγια Σούσο. Μα δεν πρόκειται να το κάνω.

Αντ' αυτού, θα διηγηθώ τι συνέβη τη βραδιά που παραβρεθήκαμε στην ιδιόρρυθμη παρουσίαση του μυθιστορήματος για το οποίο μιλούσαν οι πάντες: λεγόταν *Οι άρχοντες του χρόνου*.

Η αλήθεια είναι ότι μας είχε συναρπάσει τούτο το ιστορικό μυθιστόρημα. Και πρώτα απ' όλους εμένα, το ομολογώ. Αυτή η υποβλητική γραφή, που ένα αόρατο χέρι σε αρπάζει από τον λαιμό από την πρώτη παράγραφο και σε βάζει στην ιστορία και, τραβώντας σε σαν μαγνήτης, σε παρασύρει αμαχητί στο σκοτεινό μεσαιωνικό της σύμπαν χωρίς να θες να κάνεις τίποτα για να το αποφύγεις.

Γιατί δεν ήταν ένα απλό βιβλίο, αλλά μια χάριτη παγίδα, μια ενέδρα λέξεων... απ' όπου κάθε διαφυγή ήταν αδύνατη.

Ο αδελφός μου ο Χερμάν, το alter ego μου, η Εστίμπαλιθ· τα παιδιά της παρέας... κανείς δε μιλούσε για τίποτε άλλο. Και, παρά τις τετρακόσιες εβδομήντα τόσες σελίδες του, πολλοί ήταν αυτοί που είχαν ξεκοκαλίσει το βιβλίο μέσα σε τρία βράδια. Ενώ κάποιοι άλλοι το διαβάζαμε σε δόσεις, σαν δηλητήριο που σταλάζει στο αίμα ηδονικά, προκειμένου να παρατείνουμε την παραμονή μας, νοερά, στο 1192 μ.Χ. Με είχε τόσο απορροφήσει η ανάγνωσή του που ξεχνιόμουν, και, καθώς γλώσσες αχόρταγες μάχονταν αξιμέρωτα με μακριές γάμπες μες στα σεντόνια, αποκαλούσα την Άλμπα δέσποινά μου.

Ενυπήρχε όμως και μια νοσηρή περιέργεια σ' όλο αυτό, ένας γρίφος: η ταυτότητα του άγνωστου συγγραφέα.

Μιάμιση βδομάδα τώρα, και ενώ το βιβλίο του έκανε θραύση στα βιβλιοπωλεία, δεν υπήρχε μήτε μία φωτογραφία του στις εφημερίδες, ούτε στο αυτί του βιβλίου. Ούτε έδινε συνεντεύξεις. Δεν υπήρχε το παραμικρό ίχνος του στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, ούτε κάποια ιστοσελίδα. Λες και επρόκειτο για κάποιον παρία του παρόντος, παγιδευμένο στο αναχρονιστικό, αναλογικό παρελθόν.

Ακόμα και το όνομα με το οποίο υπέγραφε, Ντιέγο Βεϊλάθ, ήταν μάλλον ψευδώνυμο, ένα επιπλέον κλείσιμο του ματιού στον αφηγητή και πρωταγωνιστή του βιβλίου, τον χαρισματικό κόμη don Ντιάγο Βέλα. Πού να ξέρεις. Πώς να ξέρεις οτιδήποτε προτού η αλήθεια ξεδιπλώσει τα αβέβαια φτερά της πάνω από τα λιθόστρωτα δρομάκια της αιωνόβιας Μεσαιωνικής Αλμέντρα*.

Ο ήλιος έδυε, βάφοντας στο χρώμα της σέπιας την πλατεία Μασέτε, που διέσχιζα τώρα με την Ντέμπα στους ώμους. Ευελπιστούσα ότι η δίχρονη κόρη μου –η ίδια άλλωστε ένιωθε αρκετά ώριμη–, δεν θα έφερνε υπερβολική αναστάτωση στην παρουσίαση του βιβλίου *Οι άρχοντες του χρόνου*. Και παρότι παραμονές του Σαν Αντρές, γιορτής του πολιούχου αγίου του Βιγιαβέρδε, είχαμε και τον παππού μαζί μας, για ενισχύσεις.

Εμφανίστηκε έτσι ξαφνικά στο σπίτι, από το πουθενά, πετώντας ένα: «Άσε, θα σας την προσέχω εγώ την εγγονούλα μου, παιδί μου». Κι άλλο που δε θέλαμε η Άλμπα κι εγώ, να ηρεμήσουμε λίγο.

Γιατί εδώ και μερικές βδομάδες, μετά την εξαφάνιση δύο νεαρών αδελφών υπό αδιευκρίνιστες συνθήκες –ανεξιχνίαστες σχεδόν–, χτυπούσαμε υπερωρίες και μας έλειπε ύπνος.

Λίγο ακόμα και, μετά από δεκατέσσερις μέρες άκαρπης έρευνας, θα παίρναμε επιτέλους μια ανάσα. Και θα πέφταμε ξεροί στο πουπουλένιο πάπλωμα, να ανακτήσουμε δυνάμεις για ένα Σαββατοκύριακο που προδιαγραφόταν εξίσου άκαρπο.

Είχαν προηγηθεί διεξοδικές έρευνες άνευ αποτελέσματος: περιπολίες με εθελοντές και σκυλιά, σαρώσεις κινητών τηλεφώνων κατόπιν δικαστικής εντολής, αναλύσεις βίντεο από κάμερες της ευρύτερης περιοχής, μεθοδικό χτένισμα κάθε οικογενειακού οχήματος

* Μεσαιωνικό Αμύγδαλο: το σχήμα του ιστορικού κέντρου της Βιτόρια.

και καταθέσεις όλων όσοι είχαν έρθει σε επαφή με τα θύματα, στα δεκαεπτά και δώδεκα χρόνια της ζωής τους αντίστοιχα.

Κι όμως είχαν γίνει καπνός... και τα δύο.

Λεπτομέρεια που διπλασίαζε το δράμα μας, όπως και την πίεση του αστυνομικού διευθυντή Μεδίνα στους ώμους της Άλμπα.

Κάτω από τα θαμπά φώτα της πλατείας Ματσέτε, μια ουρά τουλάχιστον ενός χιλιομέτρου περίμενε να ξεκινήσει η παρουσίαση.

Ένας ζογκλέρ ντυμένος με πράσινο βελούδο και τρεις κόκκινες μπάλες έκανε ταχυδακτυλουργικά, ενώ ένας άντρας με χοντρό σβέρκο έβαζε στο στόμα του το κεφάλι ενός βόα σφιγκτήρα. Μυρωδιά ψημένου καλαμποκιού και τάρτας *ταιντσόρτα** κυριαρχούσε στην πλακόστρωτη πλατεία, ενώ βιολιά ερμήνευαν ξέφρενα τη μελωδία του *Game of Thrones*. Το μεσαιωνικό παζάρι που αναβιώνει κάθε χρόνο τον Σεπτέμβριο είχε συμπέσει με την υπογραφή του βιβλίου του συγγραφέα.

Και στην πλατεία όπου στηνόταν κάποτε η υπαίθρια αγορά επικρατούσε τώρα το αδιαχώρητο, καθώς οι ομάδες αναγνωστών εκτείνονταν ως τη σκεπαστή στοά του Αρκίγιος ντελ Χουίθιο, όπου τα λόγια τους πνίγονταν στη βουή των πωλητών που διαλαλούσαν πήλινα κανάτια και έλαια λεβάντας.

Τότε διέκρινα την Εστίμπαλιθ, τη συνεργάτιδά μου στο Ανθρωποκτονιών, και τη μητέρα της Άλμπα, που, από τότε που γνωριστήκανε, την είχε κατά κάποιον τρόπο υιοθετήσει και τη συμπεριελάμβανε συστηματικά σε κάθε οικογενειακή μας εκδήλωση.

Η πεθερά μου, Νιέβες Ντίαθ ντε Σαλβατιέρα, ηθοποιός της δεκαετίας του '50, πάλαι ποτέ παιδί-θαύμα του ισπανικού κινηματογράφου, διατηρούσε ένα ξενοδοχείο-κάστρο στη Λαγουάρδια και είχε βρει την επιθυμητή γαλήνη ανάμεσα στους αμπελώνες και την οροσειρά του Τολόνιο**, του θεού των Κελτών Τουλόνιο, στον οποίο κι εγώ προσέφευγα ενίοτε, όταν η κατάσταση έβγαινε τελείως εκτός ελέγχου.

«Ουνάι!» τσίριξε η Εστίμπαλιθ με σηκωμένο το χέρι, «εδώ!»

* Txintxorta (βασκ.): γλυκιά τάρτα από λίπος χοιρινού, περισσεύματα ψωμιού, ζάχαρη και κανέλα.

** Ο πατέρας των θεών για τους Κέλτες.

Η Άλμπα, ο παππούς κι εγώ πήγαμε προς το μέρος τους. Η Ντέμπα χάρισε στη θεία της την Έσπι ένα σκαστό, σαλιωμένο φιλί στο μάγουλο και, επιτέλους, μπήκαμε στο παλάτι Βίγια Σούσο, το αναγεννησιακό πέτρινο μέγαρο που δέσποζε εδώ και πέντε αιώνες στην άνω μεριά της πόλης.

«Θαρρώ πως έχουμε απαρτία», είπα τεντώνοντας το χέρι μου στον ουρανό, ο οποίος πού και πού έπαιρνε ένα λουλακί χρώμα. «Κοιτάξτε όλοι την κάμερα»

Τέσσερις γενεές Ντίαθ ντε Σαλβατιέρα και Λόπεθ ντε Αγιάλα χαμογελάσαμε στην οικογενειακή σέλφι.

«Η παρουσίαση γίνεται, νομίζω, στην αίθουσα Μαρτίν ντε Σαλίνας, στον δεύτερο όροφο», μας ενημέρωσε ευδιάθετη η Άλμπα. «Τι μυστήριο κι αυτό πάντως, έτσι;»

«Τι εννοείς;» ρώτησα.

«Αναφέρομαι στην άγνοια για την ταυτότητα του συγγραφέα. Επιτέλους απόψε θα μάθουμε περί τίνος ο λόγος...» απάντησε, δίνοντάς μου το χέρι της και μπλέκοντας τα δάχτυλά της με τα δικά μου. «Μακάρι και τα δικά μας μυστήρια στη δουλειά να ήταν εξίσου ανώδυνα...»

«Και μιας και μιλάμε για μυστήρια...» τη διέκοψε η Εστίμπαλιθ, δίνοντάς της μια ελαφριά σπρωξιά στο κατώφλι ακριβώς της αίθουσας. «Πατάς την εντοιχισμένη*, Άλμπα. Οι φύλακες υποστηρίζουν πως τα βράδια που περιφέρονται στους άδειους διαδρόμους των λουτρών οι κραυγές της τους ταράζουν. Όντως, λένε ότι είναι οι πιο μοναχικές τουαλέτες της πόλης».

Η Άλμπα αναπήδησε κι έκανε στην άκρη. Είχε πατήσει άθελά της, υπό την πίεση του πλήθους, τη γυάλινη οροφή όπου, σύμφωνα με την επιγραφή στον τοίχο, φυλάσσονταν τα λείψανα μιας γυναίκας του Μεσαίωνα.

«Μη μιλάς για φαντάσματα και σκελετούς μπροστά στην Ντέ-

* Το μεγάλο διακύβευμα του μοναστηριού τον Μεσαίωνα υπήρξε αυτό της περιφοράς της περίκλεισης. Η πρακτική αυτή επιβλήθηκε ιδιαίτερα στις γυναίκες (ή επελέγη από αυτές). Οι μοναχές υπήχθησαν, ήδη από τον πέμπτο αιώνα, σε έναν αυστηρό κανόνα εγκλεισμού· αλλά και λείψανα γυναικών εντοιχίζονταν στις εισόδους, καθώς και στις τοιχοποιίες ναών και σπιτιών. (Jacques le Goff, *Ήρωες και θανμαστά του Μεσαίωνα*, μτφρ. Ν. Γκότσινας, Κέδρος, Αθήνα 2005.)

μπα», είτε χαμηλόφωνα, κλείνοντάς της το μάτι. «Δε θέλω να ξαγρυπνήσει απόψε. Απόψε ειδικά πρέπει να πέσει ξερή. Σαν αρκούδα σε χειμερία νάρκη. Η μαμά της χρειάζεται επειγόντως υπο-θεραπεία».

Ο παππούς έσκασε εκείνο το αινιγματικό μειδίαμα του εκατοντάχρονου που διαβάξει τους άλλους δεκαετίες τώρα.

«Σιγά μην τρομάξουν το κοριτσάκι μας μερικά παλιοκόκαλα».

Θα έλεγα μάλιστα πως υπήρχε και κάποιο ψήγμα περηφάνιας στη ραγισμένη του φωνή, καθώς, σε ό,τι αφορούσε τη δισεγγονή του, ο παππούς περηφανευόταν πως την ήξερε καλύτερα απ' όλους. Ήταν ένα είδος απλής μα αποτελεσματικής τηλεπάθειας που απέκλειε όλους εμάς τους υπόλοιπους: τη μητέρα της, τη γιαγιά της τη Νιέβες, τους θείους της, Χερμάν και Έστι, και φυσικά εμένα. Η Ντέμπα και ο παππούς συνεννοούνταν μια χαρά μ' ένα μόνο βλέμμα ή ένα απλό σήκωμα των ώμων. Και, προς μεγάλη απορία όλων μας, εκείνος καταλάβαινε καλύτερα γιατί έκλαιγε κάθε φορά η θυγατέρα μου, γιατί αρνιόταν να βάλει τις μπότες της όταν έβρεχε παρόλο που ήταν απολύτως απαραίτητο ή τη μυστική σημασία της κάθε μουντζούρας που έκανε σ' οτιδήποτε έβρισκε μπροστά της.

Με τα πολλά, καταφέραμε κάποια στιγμή να μπορούμε στην κατ'εμπεστη αίθουσα, μα αναγκαστήκαμε να συμβιβαστούμε με τις καρέκλες της προτελευταίας σειράς. Ο παππούς έβαλε την Ντέμπα στα γόνατά του κι άφησε τη δισεγγονή του να παίξει με τον μπερέ του, κάτι που τόνιζε ακόμα περισσότερο τη φυσική τους ομοιότητα, μετατρέποντάς τη σε μικροσκοπικό κλώνο του.

Κι εφόσον είχε αναλάβει ο παππούς να απασχολεί την κόρη μου, προς στιγμήν αφαιρέθηκα από τις έγνοιες της δουλειάς και στύλωσα το βλέμμα στα ξύλινα δοκάρια της οροφής της μακρόστενης αίθουσας με τους γερούς πέτρινους τοίχους. Πίσω από το μακρύ τραπέζι με τα τρία μπουνκάλια νερό και τις τρεις άδειες καρέκλες, ξεχώριζε μια ξεθωριασμένη ταπετσαρία με τον Δούρειο Ίππο.

Κοίταξα την οθόνη του κινητού, η παρουσίαση είχε ήδη καθυστερήσει γύρω στα τρία τέταρτα. Ο κύριος δεξιά μου, μ' ένα αντίτυπο στα πόδια του, ανακινήθηκε νευρικά στην καρέκλα του, και δεν ήταν ο μόνος. Στο μεταξύ, ψυχρή δεν έλεγε να εμφανιστεί. Η Άλμπα με κοίταξε κάνα δυο φορές σαν να έλεγε: «Έτσι που πάνε, θα χρειαστεί μάλλον να πάρουμε την Ντέμπα».

Έγνεψα καταφατικά, όχι όμως χωρίς προηγουμένως να επωφεληθώ, αγγίζοντας το πίσω μέρος του μπράτσου της, υπαινισσόμενος με το βλέμμα κάποια νυχτερινή περιπέτεια.

Τι ανακούφιση να μη χρειάζεται να κρύβεσαι δημόσια, απολαμβάνοντας μια τριμελή οικογένεια που, από τη γέννηση της Ντέμπα, είχε μεταμορφώσει τη ζωή μου –όταν βέβαια δεν έκανε κι αυτή τα δικά της– σε μια ήσυχη, καθημερινή ρουτίνα.

Πώς απολάμβανα εκείνες τις ανώδυνες στιγμές πλάι στις δυο κυράδες μου.

Εκείνη πάντως τη στιγμή πέρασε από δίπλα μου ένας παχύς, ιδρωμένος άντρας, που αμέσως αναγνώρισα: ο εκδότης της Μαλατράμα.

Είχαμε συναντηθεί πριν από αρκετό καιρό στην υπόθεση *Τελετουργίες του νερού*. Ήταν ο εκδότης του πρώτου θύματος, της Άναμπελ Λι, σχεδιάστριας κόμικς και πρώην φιλενάδας όλων των μελών της συντροφιάς μου, για να είμαστε ακριβοδίκαιοι. Χάρηκα που τον ξαναείδα. Τον συνόδευε ένας άντρας με πλούσια γενειάδα· ο ακριβοθώρητος μάλλον συγγραφέας μας, σκέφτηκα, κρίνοντας κι από τον ομόφωνο ψίθυρο ικανοποίησης που υψώθηκε στην αίθουσα, παραβλέποντας τη σχεδόν μιας ώρας καθυστέρηση.

«Επιτέλους», ξεφύσηξε και η Έσσι δίπλα μου. «Άλλα πέντε λεπτά και θα καλούσαμε τις ειδικές δυνάμεις».

«Χαλάρωσε. Αρκετά ζόρια δεν τραβάμε δυο βδομάδες τώρα με την εξαφάνιση των κοριτσιών;» Το κόκκινο τσουλούφι της παραλίγο να μου μπει στο μάτι, καθώς έσκυψα για να την κάνω να πάψει μ' ένα βλέμμα.

«Θα ξαναγυρίσουν στο σπίτι με τον μπαμπά και τη μαμάκα, πόσες φορές πρέπει να σου το πω;» επέμεινε ψιθυριστά.

«Από το στόμα σου και στου Θεού τ' αντί, μας και καταφέρουμε να κοιμηθούμε και λίγο επιτέλους», απάντησα, πνίγοντας ένα χαμουρητό.

Ευτυχώς, μετά από κείνο το περιστατικό με την αφασία του Μποκά το 2016, είχα ανακτήσει πλήρως τη ρητορική μου δεινότητα. Τρία χρόνια εντατικής λογοθεραπείας στάθηκαν αρκετά για να με επαναφέρουν στον κόσμο των λαλίστατων ερευνητών και –αν εξαιρούσες κάποιο παροδικό μπλοκάρισμα από κούραση, άγχος ή έλλειψη ύπνου– ο προφορικός μου λόγος ήταν και πάλι υπόδειγμα ευφράδειας.

«Ένα δύο, ένα δύο...» έτριξε το μικρόφωνο του εκδότη. «Με ακούτε όλοι καλά;»

Τα κεφάλια των παρισταμένων επικρότησαν ομόφωνα.

«Λυπάμαι πολύ για την καθυστέρηση με την οποία ξεκινά η παρουσίαση, μα πρέπει να σας ανακοινώσω ότι ο συγγραφέας του βιβλίου δε θα μπορέσει να παραστεί εντέλει στη σημερινή εκδήλωση», μας πληροφόρησε, χαϊδεύοντας με τρεμάμενο χέρι την κλασική και σγουρή σαν βάρδου γενειάδα του.

Η αντίδραση ήταν ακαριαία: κάποιοι από τους παρευρισκόμενους αποχώρησαν απ' το δωμάτιο τσαντισμένοι. Και ο εκδότης ακολούθησε με απεγνωσμένο βλέμμα τις πλάτες των πρώτων αναγνωστών που αποσκιρτούσαν.

«Συμμερίζομαι την απογοήτευσή σας, πιστέψτε με. Αυτό ήταν πραγματικά τελειώς εκτός προγράμματος και, δεδομένου ότι δε ήθελα να πάει χαμένο το απόγευμα όλων όσοι περίμεναν τον συγγραφέα, επιτρέψτε μου να σας συστήσω τον Αντρές Μαδαριάγα. Είναι διδάκτωρ ιστορίας και ανήκει στην ομάδα των αρχαιολόγων οι οποίοι πριν από μερικά χρόνια συμμετείχαν στις ανασκαφές του Ιδρύματος του Καθεδρικού Ναού της Σάντα Μαρία, σε απόσταση μερικών μόλις μέτρων από το σημείο όπου βρισκόμαστε τώρα, στον λόφο Βίγια ντε Σούσο, κάτω απ' τα θεμέλια του Παλαιού Καθεδρικού. Η αρχική του πρόθεση ήταν να πλαισιώσει την παρουσίαση του θαυμαστού συγγραφέα μας, μιλώντας για τους απίστευτους παραλληλισμούς ανάμεσα στο σημερινό Μεσαιωνικό Αμύγδαλο και τη Βικτόρια* του δωδέκατου αιώνα – περίοδο όπου διαδραματίζεται το μυθιστόρημα».

«Ακριβώς», ξερόβηξε ο αρχαιολόγος. «Η αφήγηση παρουσιάζει αξιοθαύμαστη ακρίβεια, θαρρείς και ο συγγραφέας όντως περιπλανήθηκε στους ίδιους δρόμους πριν από μια χιλιετία σχεδόν. Σ' αυτό ακριβώς το σημείο, πλάι στην παλιά πύλη του παλατιού, στα γνωστά σήμερα ως σκαλοπάτια του Σαν Μπαρτολομέ, βρισκόταν τον Μεσαίωνα η Νότια Πύλη, μία από τις εισόδους στον περίβολο της πόλης που...»

«Ιδέα δεν έχει ποιος είναι», μου σφύριξε η Άλμπα στο αυτί και, στο άγγιγμά της και μόνο, ερεθίστηκα.

* Victoria: το αρχικό όνομα της Βιτόρια ήταν Βικτόρια, που σημαίνει Νίκη.

«Τι έκανε, λέει;» απόρησα.

«Ούτε ο εκδότης γνωρίζει την ταυτότητα του συγγραφέα. Ούτε μια φορά δεν πρόφερε το όνομά του, μήτε τον ανέφερε με το ψευδώνυμο Ντιέγο Βεϊλάθ. Ιδέα δεν έχει ποιος είναι».

«Ίσως θέλει να διατηρήσει το μυστήριο για την επόμενη εκδίκλωση, όπου ο συγγραφέας θα εμφανιστεί, και αποφεύγει να εξανερμύσει την αγωνία».

Με κοίταξε όπως κοιτάς ένα μικρό παιδί, μάλλον όχι ιδιαίτερα πεπεισμένη.

«Θα ορκιζόμουν το ακριβώς αντίθετο· πάω στοίχημα ότι τα 'χει τελειώς χαμένα, όπως κι εμείς».

«Δεν ξέρω αν το συνειδητοποιείτε, αλλά βρισκόμαστε στο αρχικό αμυντικό τείχος που προϋπήρχε της ίδρυσης της πόλης. Βλέπετε; Σ' αυτό εδώ το σημείο», είπε ο αρχαιολόγος, δείχνοντας τον πέτρινο τοίχο δεξιά του. «Από τη χρονολόγηση με τη μέθοδο του άνθρακα-14, μάθαμε ότι στα τέλη του ενδέκατου αιώνα, έναν αιώνα δηλαδή νωρίτερα απ' ό,τι θεωρούσαμε δεδομένο, υπήρχε ήδη. Ας υποθέσουμε λοιπόν ότι καθόμαστε στο σημείο όπου λαμβάνει χώρα το μυθιστόρημα. Ουσιαστικά, δυο βήματα από δω, πλάι στον περίγυρο του τείχους, πεθαίνει ένας από τους κεντρικούς ήρωες του βιβλίου. Και πολλοί από σας θα αναρωτιούνται τι είναι η κανθαρίδα, ισπανική μύγα ή χρυσοπράσινο σκαθάρι. Στο βιβλίο εμφανίζεται σαν μια καφετιά σκόνη που προμηθεύει κάποιος ως αφροδισιακό στον άτυχο ήρωα. Αυτό είναι σωστό, εννοώ», διόρθωσε, «ακριβές».

Ο αρχαιολόγος σήκωσε το κεφάλι του. Όλοι ακούγαμε προσεκτικά.

«Η κανθαρίδα υπήρξε το κατεξοχήν μεσαιωνικό Viagra», συνέχισε ικανοποιημένος. «Μια σκόνη που προέρχεται από το μεταλλικό κέλυφος ενός μικρού χρυσοπράσινου σκαθαριού, εξαιρετικά διαδεδομένου στις χώρες της Αφρικής. Η κανθαρίδα υπήρξε αποδεδειγμένα το μόνο ενδεδειγμένο αφροδισιακό για τη διατήρηση της αντρικής στύσης. Διαστέλλει όντως αποτελεσματικά τα αιμοφόρα αγγεία, μα έπαψε να χρησιμοποιείται, καθότι, όπως έλεγε κι ο Παράκελσος: “Το δηλητήριο είναι στη δόση”. Και δύο γραμμάρια κανθαρίδας αρκούν για να εξοντώσουν ακόμα και τον πιο γερό οργανισμό μέσα σ' αυτή την αίθουσα. Κατά συνέπεια, τον δέκατο έβδομο αιώνα περιέπεσε σε αχρησία. Αφού προηγουμένως,

φυσικά, οι ευγενείς επιδόθηκαν σε όργια ηδονής, και στη Γαλλία οι λεγόμενες “καραμέλες του Ρισελιέ” αποδεκάτισαν τη μισή αυλή, ενώ ο μαρκήσιος ντε Σαντ κατηγορήθηκε για ανθρωποκτονία όταν πέθαναν δύο ζωηρότατες κυρίες, αφού προηγουμένως τη γεύτηκαν».

Κοίταξα γύρω μου. Το κοινό που είχε παραμείνει στην αυτοσχέδια παρουσίαση του αρχαιολόγου παρακολουθούσε εκστατικό την εναλλαγή μεσαιωνικών ανεκδότων. Η Ντέμπα, κάτω από τον μπερέ του παππού, κοιμόταν στην αγκαλιά του αιωνόβιου γίγαντα. Η Νιέβες άκουγε με ενδιαφέρον, η Άλμπα χάιδευε τον μηρό μου και η Έστι χάζευε τα δοκάρια της οροφής. Με δυο λόγια, όλα καλά.

Σαράντα λεπτά αργότερα, ο εκδότης έπαιρνε τον λόγο, αφού προηγουμένως στερέωσε ένα κακοπαθημένο ζευγάρι γυαλιά σε σχήμα ημισελήνου στην άκρη της τεράστιας μύτης του:

«Δε θα ήθελα να κλείσω τη βραδιά χωρίς να διαβάσω τις πρώτες παραγράφους του βιβλίου *Οι άρχοντες του χρόνου*».

Το όνομά μου είναι Ντιάγο Βέλα, μα με αποκαλούν κόμη δον Ντιάγο Βέλα, με του Θεού τη χάρη. Άρχισα να κρατάω αυτό το χρονικό από τη μέρα της επιστροφής μου μετά από δυο χρόνια απουσίας στον παλαιό οικισμό του Γκαστές* ή, όπως τον έλεγαν οι ειδωλολάτρες, Γκαστέλ Αϊτς, την Πένια ντελ Καστίγιο.

Επιστρέφοντας από την Ακουιτανία**, διέσχίζα τα Ουλτραπουέρτος***...»

Ξαφνικά άκουσα πίσω μου την πόρτα της αίθουσας ν’ ανοίγει. Γύρισα, ομολογώ με κάποια περιέργεια, και είδα έναν γκριζομάλλη άντρα γύρω στα πενήντα που μπήκε κουτσαίνοντας με μια πατερίτσα και έβαλε μια φωνή:

* Η Βιτόρια (Γκαστές στα βασικικά) είναι η πρωτεύουσα της επαρχίας της Άλαβα και της αυτόνομης κοινότητας της Χώρας των Βάσκων στη βόρεια Ισπανία.

** Αυτόνομο δουκάτο στον Μεσαίωνα και ανεξάρτητη διοικητική περιοχή της νοτιοδυτικής Γαλλίας μέχρι την 1η Ιανουαρίου 2016.

*** Η Κάτω Ναβάρρα. Την περίοδο του Μεσαίωνα αποτελούσε τη βορειότερη merindad (κομητεία) του Βασιλείου της Ναβάρρας.

«Υπάρχει κανείς γιατρός εδώ μέσα; Το παλάτι είναι άδειο, και χρειάζεται επείγοντως ένας γιατρός!»

Η Έστι, η Άλμπα κι εγώ πεταχθήκαμε και οι τρεις σαν ελατήρια και πλησιάσαμε τον άνθρωπο, προσπαθώντας να τον ηρεμήσουμε.

«Είστε καλά;» ρώτησε εμφαντικά όπως πάντα η Άλμπα. «Τώρα αμέσως καλούμε το 112, πρέπει όμως να μας πείτε τι σας συμβαίνει».

«Μα δεν πρόκειται για μένα, αλλά για τον άντρα που βρήκα κάτω, στην τουαλέτα».

«Τι ακριβώς του συμβαίνει;» τον πίεσα, με το κινητό ήδη στο χέρι.

«Είναι πεσμένος στο πάτωμα. Δυσκολεύτηκα να γονατίσω πλάι του για να διαπιστώσω αν είναι νεκρός, με αυτό το δεκανίκι είναι κάπως περίπλοκο, θα ορκιζόμουν όμως πως δεν αναπνέει. Ή έχει χάσει τις αισθήσεις του ή είναι νεκρός», είπε ο άντρας. «Νομίζω μάλιστα ότι τον αναγνώρισα, θαρρώ πως είναι... Τέλος πάντων, δεν είμαι και σίγουρος, αλλά νομίζω πως...»

«Μη συγχύζεστε, αναλαμβάνουμε τώρα εμείς», τον έκοψε η Εστί-μπαλιθ, που είχε χάσει πλέον την πολυθυρλήτη υπομονή της.

Άπαντες οι παρευρισκόμενοι στην αίθουσα παρακολουθούσαν βουβοί. Κι ο εκδότης είχε διακόψει, θαρρώ, την ανάγνωσή του. Δεν ξέρω, μήτε πρόσεξα. Έριξα μια τελευταία ματιά στον παππού, που με κοίταξε μ' ένα «Αναλαμβάνω εγώ την Ντέμπα, θα την πάω σπίτι και θα τη βάλω για ύπνο».

Και όρμησα με την Έστι στις σκάλες που οδηγούσαν στις τουαλέτες. Πάνω στη βιασύνη μας, πατήσαμε και οι δυο τη γυάλινη οροφή που κάλυπτε το λείψανο της εντοιχισμένης του Βίγια Σούσο. Ούτε που το κατάλαβα. Έφτασα πριν από τη συνεργατίδα μου και βρήκα έναν γεροδεμένο, καλοντυμένο άντρα σωριασμένο στο πάτωμα, με μια γκριμάτσα πόνου που με αναστάτωσε.

Οι τουαλέτες στο μεταξύ άσπιλες· ένα αποστειρωμένο λευκό μάς περιέβαλλε, ενώ τις πόρτες κάθε καμπίνας διακοσμούσε ένα φωτομοντάζ με τις στέγες και τους τέσσερις πύργους της Βιτόρια.

Έβγαλα από τη τσέπη μου το κινητό, το έβαλα σε λειτουργία φακού και το τοποθέτησα λίγα μόλις χιλιοστά από το πρόσωπό του. Τίποτε. Ούτε αναπνοή ούτε φωτοανακλαστικό κόρης.

«Γαμώτο...» έβρισα μέσ' απ' τα δόντια μου. Πίεσα την καρωτίδα ελπίζοντας ίσως σ' ένα θάύμα. «Δε γίνεται αιμάτωση, Έστι. Ούτε σφυγμός υπάρχει. Ο άνθρωπος αυτός είναι νεκρός. Μην αγγί-

Ξεις τίποτε και ενημέρωσε την αστυνομική υποδιευθύντρια να ειδοποιήσει τα κεντρικά».

Η συνεργάτιδά μου συμφώνησε και ετοιμαζόταν να σχηματίσει τον αριθμό της Άλμπα όταν την έκοψα.

«Μυρίζει αμπούλα βρόμας», είπα οσφραινόμενος τον αέρα. «Και, παρότι αυτός ο άντρας φοράει ακριβή κολόνια, το άρωμα αδυνατεί να καλύψει την απαίσια αποφορά».

«Σε αντρικές τουαλέτες βρισκόμαστε, τι περίμενες;»

«Δεν είναι αυτό που νομίζεις, θυμίζει τις αμπούλες βρόμας που πουλούσαν στα Μαγικά κόλπα και φάρσες όταν ήμασταν παιδιά, θυμάσαι; Κάτι κουτιά με τη φιγούρα ενός Κινέζου μανδαρίνου...»

Ανταλλάξαμε ένα βλέμμα· προφανώς και δεν αναφερόμουν στα παιδικά μας χρόνια.

«Υπονοείς ότι τον δηλητηρίασαν», συμπέρανε.

Δε μου ήταν και πολύ ξεκάθαρο αν όντως επρόκειτο για φυσικό θάνατο ή δηλητηρίαση και, επειδή δε θέλω να προτρέχω και να μετανιώνω εκ των υστέρων, αλλά κι από σεβασμό προς τον νεκρό, έκλινα το γόνατο μπροστά του και απήγγειλα σιγανά το ξόρκι μου:

Εδώ τελειώνει το κνηήγι σου, τώρα ξεκινά το δικό μου.

Κι αφού τον περιεργάστηκα επισταμένως, πέρασα σε πρακτικά θέματα:

«Μάλλον είχε δίκιο ο μάρτυρας. Και παρότι δεν υπάρχουν πολλές φωτογραφίες του, είχε ένα πολύ ιδιαίτερο χαρακτηριστικό και πάντα υποψιαζόμουν ότι... Τέλος πάντων, θαρρώ πως πρόκειται για κλασική περίπτωση αραχνοδακτυλίας».

«Σε απλά ισπανικά, Κράκεν».

«Ο άνθρωπος πάσχει ή μάλλον έπασχε από σύνδρομο Μαργφάν. Μακριά άκρα, διεσταλμένοι οφθαλμοί. Κοίτα τα δάχτυλα, το ύψος. Κι αν είναι αυτός που φαντάζομαι, θα γίνει χαμός. Μείνε εσύ με το πτώμα, εγώ πάω να μιλήσω στην Άλμπα να σφαλίσει τις πόρτες του κτιρίου, να μη βγει κανείς. Πρέπει να πάρουμε καταθέσεις από τουλάχιστον διακόσια άτομα. Γιατί, αν αυτός ο άντρας πέθανε όντως τώρα, ο δολοφόνος του βρίσκεται μέσα σε τούτο το κτίριο».

2

Η ΒΟΡΕΙΑ ΠΥΛΗ

ΝΤΙΑΓΟ ΒΕΛΑ

Χειμώνας 1192 μ.Χ.

Το όνομά μου είναι Ντιάγο Βέλα, μα με αποκαλούν κόμη δον Ντιάγο Βέλα, με του Θεού τη χάρη. Άρχισα να κρατάω αυτό το χρονικό από τη μέρα της επιστροφής μου μετά από δυο χρόνια απουσίας στον παλαιό οικισμό του Γκαστέις ή, όπως τον έλεγαν οι ειδωλολάτρες, Γκαστέλ Αϊτς, την Πένια ντελ Καστίγιο.

Επιστρέφοντας από την Ακουιτανία, διέσχιζα τα Ουλτραπουέρτος, μα απέφυγα να περάσω από την Τουδέλα· δεν ήθελα να δώσω αναφορά στον γηραιό βασιλιά Σάντσο*, τουλάχιστον όχι ακόμη. Παρέδωσα την κόρη του Βερεγγαρία στο τέρας που θα την παντρευόταν, τον Ριχάρδο**, αυτόν που αποκαλούν και Λεοντόκαρδο, και όχι για καλό, όπως μπόρεσα να επιβεβαιώσω μετά τη γνωριμία μας. Μα εμένα αυτό που με έκαιγε βρισκόταν εντός των τειχών που ήδη ξεχώριζαν.

Εκείνη τη νύχτα που το κρύο έτσουζε ένα σκέπασμα από δέγμα γάτας με έσωσε από βέβαιο θάνατο.

Λίγο ακόμα έμενε για να φτάσω στην Ονέκα.

Το άλογό μου, καταπονημένο, δυσανασχετούσε στην απότομη πλαγιά που έβγαζε στη Βόρεια Πύλη, στο τέρμα του Βίγια ντε Σούσο προς το Αριάγα.

Περάσαμε τα γεφύρια δυο φαραγγιών με την ενοχλητική βεβαιότητα ότι ένας καβαλάρης ακολουθούσε τα βήματά μου εδώ και τρία φεγγάρια, ένας επιπρόσθετος λόγος να σπιρουνίσω το άλογό μου για να βρεθώ στην ασφάλεια των τειχών. Είχε πέσει η νύχτα, οι άνε-

* Αναφέρεται στον βασιλιά της Ναβάρρας Σάντσο ΣΤ', γνωστό και ως Σάντσο Σοφό.

** Αναφέρεται στον Ριχάρδο Α' της Αγγλίας, γνωστό και ως Ριχάρδο Λεοντόκαρδο.

μοι θα έφερναν σύντομα τα πρώτα χιόνια ενός δριμύ χειμώνα, ατυχήσιμη στιγμή να φτάσει κανείς μάλλον στη Βικτόρια. Οι πύλες του Βίγια ντε Σούσο κλείνανε το σούρουπο μετά το κάλεσμά των σαλπικτών. Σίγουρα θα απαιτούσαν εξηγήσεις. Έπρεπε όμως να επιστρέψω το συντομότερο δυνατόν...

Δεν είχε φεγγάρι εκείνο το βράδυ, γι' αυτό ίππευα με τον πυρσό στο χέρι. Έριξα μια ματιά αριστερά, στο παλιό νεκροταφείο στον περίβολο της εκκλησίας της Σάντα Μαρία. Πρέπει να είχε παζάρι εκείνη τη μέρα, υπολείμματα ψαριού είχαν μείνει στους τάφους, και αρκετά νυχτόβια όρνεα έτρεξαν μακριά με το που αντιλήφθηκαν την παρουσία μου.

«Ποιος περιφέρεται έξω τέτοια ώρα; Δε βλέπετε ότι η πύλη είναι κλειστή; Δε θέλουμε πλάνητες εντός των τειχών», φώναξε ο φρουρός από το μονοπάτι των τειχών*.

«Αποκαλείς πλάνητα τον άρχοντά σου don Βέλα;» Ύψωσα το κεφάλι μου και τη φωνή μου να ακουστώ ως τα πρόθυρα της πύλης. «Ο Ινίγο δεν είσαι, ο μοναχογιός του Νούνιο του γουναρά;»

«Ο άρχοντάς μας don Βέλα είναι νεκρός.»

«Ποιος ισχυρίζεται κάτι τέτοιο;»

«Όλοι εδώ. Ποιος το αρνείται;»

«Ο θανών. Πού είναι η αδελφή μου, δόνα Λύρα;»

«Θα εξασκείται στην αυλή του σιδηρουργείου. Ο ξάδελφός μου κρατά τον πυρσό· αρνήθηκε, νομίζω, να παραβρεθεί στην τελετή. Πάω να την ειδοποιήσω, μα σας ορκίζομαι πως αν είναι παγίδα για τη δέσποινά μου...»

Ποια τελετή; απόρησα.

«Μη μιλάς άσχημα, Ινίγο, γιατί είναι σειρά μου να σου χρεώσω ένα σεντούκι για τις βλαστήμιες, θέλεις μήπως να με κάνεις πλουσιότερο;» γέλασα.

«Αν δεν ήταν ο πληγωμένος και πολυαγαπημένος σας αδελφός Ναγκόρνο αυτός που ανακοίνωσε τον θάνατό σας, θα πειθόμουν πράγματι πως είστε ο κύριός μου. Είστε ψηλός και γεροδεμένος σαν και κείνον...»

* Paso de la ronda στο πρωτότυπο: ο μικρός διάδρομος που ενώνει τους αμυντικούς πύργους κατά μήκος των τειχών, το στρογγυλό μονοπάτι.

Ιδού λοιπόν η εξήγηση: ο Ναγκόρνο. Πάντα ο Ναγκόρνο, ο παταχού παρών Ναγκόρνο.

«Πήγαινε βρες την αδελφή μου, σε ικετεύω», τον διέκοψα. «Κοιτεύουν να παγώσουν τα απαντά μου».

Έκανε κάμποση ώρα· ξεπέξεψα και τέντωσα τα μουδιασμένα μου μέλη. Χιόνιζε ήδη; Στη Βιτόρια τον χειμώνα ο καιρός δε χωρατεύει. Όπως και οι άνθρωποι, άντρες και γυναίκες, λες και φοράνε πανοπλία κατάσαρκα.

Ελάχιστους τόπους είχα νοσταλγήσει όσο αυτόν.

Και αν η Ονέκα... κοιμόταν;

Θα περιμένω απλώς μερικές ώρες ακόμη, μονολόγησα. Υπομονή, Ντιάγο. Όλα στην ώρα τους.

Μετά το καθήκον, επιτέλους η ώρα της ζωής.

Το αγόρι ξανάρθε μετά από λίγο.

«Η δόνα Λύρα λέει να σας ανοίξουμε τις πύλες, θαρρεί πως είστε ζωντανός... άρχοντά μου. Θα ανταμώσετε στην αυλή του σιδηρουργείου σας».

Επιτέλους άφηνα τις ερημίες*. Και, περιστοιχισμένος από τη σιωπή και ήρεμη επικράτειά μου, έριξα μια τελευταία ματιά πίσω μου.

«Ινίγο», επέστησα την προσοχή στον νεαρό, «αν απόψε αργά ή το χάραμα ζητήσει κανείς άλλος να μπει στην κώμη, ενημέρωσέ με και μην ανοίξεις αυτή την πύλη. Θέλω να μεταφέρεις την εντολή στη Νότια Πύλη και στο Οπλουργείο».

Το αγόρι συγκατένευσε και πήγε να ειδοποιήσει τους φρουρούς των άλλων πυλών του Βίγια ντε Σούσο. Έκανα τον γύρο του νεκροταφείου καβάλα στο άλογό μου και έστριψα στην οδό Αστερία, προς την οικογενειακή εστία.

Ο οίκος των Βέλα ορθωνόταν στην κορυφή του λόφου πέντε αιώνες τώρα, πριν ακόμη αυτός ονομαστεί Γκαστίες.

Και το σιδηρουργείο μας είχε επιβιώσει στο διάβα των αιώνων, κι ας είχε γίνει στάχτη πριν από διακόσια χρόνια, όταν έγινε βορά στις φλόγες εκείνης της καταραμένης πυρκαγιάς που έβαλαν οι Σαρακηνοί. Το ανοικοδομήσαμε, αντικαθιστώντας στο περιτείχισμά του τα ξύλινα ξώστεγα με πέτρινα, και συνεχίσαμε.

* Intemperie στο ισπανικό πρωτότυπο σημαίνει τα στοιχεία (της φύσης).

Η οικογένειά μου πάντα προχωρούσε στο πέρασμα του χρόνου.

Χτίσαμε τις πρώτες οχυρώσεις, δουλεύοντας μια δεκαετία σχεδόν κάπου ενενήντα άτομα, καλύπτοντας τα νώτα του κάστρου. Το χωριό άκμασε, και η υπαίθρια αγορά κάθε Πέμπτη μπροστά στο σιδηρουργείο προσείλκυε εμπόρους, χωρικούς και κολίγους από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Τότε χτίστηκε και η εκκλησία της Σάβντα Μαρία, προστατευμένη κι αυτή από τείχος.

Το χωριό ησύχαζε τη νύχτα, όταν έκλειναν οι πύλες. Στον σκοτεινό ουρανό αιωρούνταν αέρινες, σαν λευκά πούπουλα, οι νιφάδες ενός διστακτικού χιονιού που δεν έλεγε ακόμη να το στρώσει πάνω στις στέγες. Πήγα στην αυλή του σιδηρουργείου να βρω την αδελφή μου.

Την ξεχώρισα από μακριά· αναμμένοι πυρσοί στις κολόνες φωτιζαν υποτονικά τη μικρή αυλή του σιδηρουργείου. Η Λύρα εξασκούνταν συχνά, πασχίζοντας να αντισταθμίσει με το κυρτό της *σαξ** τα μειονεκτήματα του μικροσκοπικού σκελετού της. Αν και εκείνη τη νύχτα σημάδευε ένα σκιάχτρο μ' έναν διπλό πέλεκυ σαν Βίκινγκ. Αρχικά δεν έδωσα σημασία στη λεπτομέρεια, μήπως ο καλός μου Γκούναρ...;

Σπρωγμένος από τη νοσταλγία δύο ολόκληρων χρόνων που είχα να τη δω, έτρεξα πίσω της και την έκλεισα σφιχτά στα μπράτσα μου.

«Αγαπημένη μου αδελφή, πόσο πεθύμησα την αγκαλιά σου...» πρόλαβα να αρθρώσω.

Δεν περίμενα αυτό που επακολούθησε. Τα τσιμπήματα και τις νυχιές που μου ξερίζωσαν τούφες ολόκληρες, τη ζώωδη δύναμη απ' το πουθενά ή μάλλον από την οροφή της αυλής.

«Μούνιο, σταμάτα, σε παρακαλώ, θα τα καταστρέψεις όλα!» τσίριξε μια φωνή που δεν ήταν της αδελφής μου.

Το κορίτσι που είχα αγκαλιάσει δεν ήταν η Λύρα, παρότι κι οι δυο ήταν μικροκαμωμένες και με την ίδια σχεδόν κοψιά. Στην προσπάθειά μου να εμποδίσω εκείνο το καταραμένο πτηνό να μου βγάλει τα μάτια, δεν μπόρεσα να διακρίνω άλλες διαφορές.

Τότε ακούστηκε ένα σφύριγμα, μάλλον ανάρμοστο για το φύλο

* Είδος μαχαιριού ή κοντού σπαθιού μιας κόψης, που ήταν ευρέως διαδεδομένο στην κεντρική Ευρώπη από την εποχή του σιδήρου μέχρι τα μέσα του Μεσαίωνα.

της, και άπλωσε το χέρι. Η τεράστια λευκή κουκουβάγια κούρνιασε πάνω του, όχι όμως πριν μου ρίξει ένα τελευταίο προειδοποιητικό κράξιμο.

«Με συγχωρείτε, άρχοντά μου!» ικέτευσε η κοπέλα.

Αν ήταν ελεύθερη, από το Γκαστές πάντως δεν ήταν· εδώ οι ελεύθερες έκοβαν τα μαλλιά τους κοντά, αφήνοντας δύο μακριά τσουλούφια στα αυτιά. Ούτε κάλυμμα κεφαλής έφερε, γεγονός εξίσου αξιοπρόσεκτο, όπως και η καστανή, μέχρι τους ώμους αλογοουρά, σπάνια στα μέρη μας.

«Ο Μούνιο μεγάλωσε κοντά μου από τότε που γεννήθηκε, και είναι ερωτευμένος μαζί μου. Συμβαίνει με κάποια εξημερωμένα πτηνά. Με θεωρεί γυναίκα του και είναι πολύ κτητικός, δεν αφήνει αρσενικό να με πλησιάσει», δικαιολογήθηκε.

«Πώς ονομάζεστε, κυρία;»

«Είμαι η Άλιξ, η σιδηρουργός».

«Η σιδηρουργός; Μα, όταν έφυγα εγώ, αρχισιδηρουργός ήταν ο Ανχεβίν ντε Σαλθέδο».

«Ο μακαρίτης ο πατέρας μου, άρχοντά μου. Πέθανε από χοιράδωση*, όπως και οι μεγάλοι μου αδελφοί, κι έτσι ελευθερώθηκαν απ' το μοναστήρι της Λέιρε –όπου με είχε βάλει ο πατέρας μου πριν από μερικά χρόνια–, παρόλο που ήμουν ικανή στο αμόνι και στις φλέβες μου κυλάει λιωμένο σίδερο».

«Οπότε είστε ένα είδος μοναχής-πολεμίστριας», είπα μ' ένα μειδίαμα, βλέποντάς τη να κρατά τον πέλεκυ.

«Ήμουν δόκιμη μοναχή, μα κάποιος έπρεπε να προστατέψει τη μονή από τους ληστές που παρίσταναν τους προσκυνητές στον δρόμο του Αγίου Ιακώβου**».

«Εγώ την έφερα, αγαπητέ εξάδελφε. Η αδελφή σου η Λύρα μου το ζήτησε, σαν πέθαναν τα αδέλφια της κι έμεινε χωρίς βοηθό στο σιδηρουργείο», ακούστηκε μια στιβαρή φωνή μες στο σκοτάδι.

* Είδος δερματικής φυματίωσης που προσβάλλει τους λεμφαδένες του λαιμού. Γνωστή στη Γαλλία και στην Αγγλία και ως «η κακία του Βασιλιά», καθότι πίστευαν ότι θεραπευόταν με το άγγιγμα του εκάστοτε μονάρχη.

** Camino de Santiago στο πρωτότυπο: το προσκύνημα που ξεκίνησε τον ενδέκατο αιώνα στον τάφο του αποστόλου Ιακώβου στην Κομποστέλα της βορειοδυτικής Ισπανίας μετατράπηκε σε μια διαδρομή εμπορίου, τέχνης και πολιτισμού.

«Γκούναρ...; Είσαι στ' αλήθεια εσύ; Νόμιζα πως θα συνόδευες προσκυνητές στα λιμάνια του Αγγλικού Μονοπατιού*», είπα, και έκανα να τον αγκαλιάσω.

Ο γίγαντας με τα χιονάτα φρύδια πρόβαλε γελώντας μέσα από τις σκιές. Με σήκωσε σαν σπουργίτι, παρότι, σε όποια αυλή και να ταξίδεψα, έριχνα τουλάχιστον δυο κεφάλια στους υπόλοιπους άντρες. Ο Γκούναρ Κόλμπρουνσον προερχόταν από κάποιο παρακλάδι της οικογένειάς μας στο βασίλειο της Δανίας, πολλοί όμως στη Βιτόρια έβαζαν κρυφά στοιχήματα πως ήταν απόγονος των ζεντίλ**, των γιγάντων που τα προϊστορικά χρόνια κατοικούσαν στα βουνά μας.

«Το 'ξερα πως δεν ήσουν νεκρός· πώς θα μπορούσες να πεθάνεις, αφού εσύ θα μας θάψεις όλους;» μουρμούρισε συγκινημένος στο αυτί μου.

«Ποιος λέει ότι είμαι νεκρός;» ρώτησα δεύτερη φορά εκείνο το βράδυ.

«Αυτά πες τα στον αδελφό σου. Εγώ ήρθα στη Βιτόρια για τους γάμους του. Έχουν λογοδοθεί, Ντιάγο. Ο Ναγκόρνο κατέβαλε το τίμημα», είπε με επιφύλαξη σαν να μου έδινε συλλυπητήρια. «Ως τώρα ήταν δεμένοι με μελλοντικούς όρκους***. Ο Ναγκόρνο και ο πατέρας της επέμεναν να έχουν μάρτυρες της δοκιμασίας της παρθενιάς. Η Λύρα δεν ήθελε να παραβρεθεί, ούτε κι εγώ, από σεβασμό στη μνήμη σου. Και, αν και άγαμος, δεν ήθελα να κοιμηθώ απόψε με σουβλιές στ' αχαμνά. Η απόφαση είναι δική σου, τώρα μόλις μπήκανε».

Η αδελφή μου βγήκε κρατώντας έναν πυρσό με το πρόσωπο μου ντζουρωμένο. Φορούσε την ίδια δερμάτινη ποδιά του σιδηρουργείου

* Camino Inglés στο πρωτότυπο: από τις πιο σύντομες διαδρομές του προσκυνηματος στο Σαντιάγο ντε Κομποστέλα, με δύο αφετηρίες, μία στο λιμάνι Φερόλ και την άλλη στην Κορούνια.

** Jentil: σύμφωνα με τη βασκική μυθολογία, φυλή τριχωτών γιγάντων, που υποτίθεται ότι χάθηκε όταν ένα φωτεινό άστρο ανήγγειλε τη γέννηση του Χριστού. Πλην του Ολεντζέρο, της βασκικής εκδοχής του Άγιου Βασιλή, που παραμονή των Χριστουγέννων φέρνει παιχνίδια στα παιδιά.

*** Verba de futuro στο πρωτότυπο: εκκλησιαστική μορφή αοραβώνα μεταξύ μεσαιωνικών ηγετών όταν τουλάχιστον το ένα μέλος ήταν ανήλικο, μεγαλύτερο όμως των επτά ετών.

όπως τη μέρα που αποχαιρετιστήκαμε. Πολλές νύχτες στην Ανατολή αναπολούσα τις ήρεμες στιγμές μας πλάι στη φωτιά.

«Έτσι είναι, αδελφέ μου. Δεν πρόκειται να πάω», είπε η Λύρα με σοβαρότητα.

Φοβόμουν τα χειρότερα, μα αυτό δεν μπορούσα να το φανταστώ, το αντίθετο δηλαδή ακριβώς απ' ό,τι περίμενα όταν οδηγούσα το άλογό μου στη Βικτόρια.

«Πού είναι;»

«Νομίζω ότι ξέρεις ήδη, στο σπίτι του κόμη ντε Μαεστού, στην καντόν ντε λα Αρμερία. Μα ορκίσου μου σ' όνομα της Λουρ* πως δε θα μετανιώσω που σ' το είπα», είπε ο Γκούναρ.

«Δε θα πέσουν κεφάλια, αν αυτό είναι που σε ανησυχεί».

«Ασφαλώς και με ανησυχεί. Ορκίσου μου».

«Τ' ορκίζομαι».

«Στο όνομα της Λουρ».

Αναστέναξα.

«Στο όνομα της Λουρ. Αλλά μην έρθεις μαζί μου, γιατί στο τέλος πάντα παίρνεις το μέρος του Ναγκόρνο».

«Δε θα σε συνοδέψω, Ντιάγο. Ξέρω πως ο λόγος σου είναι συμβόλαιο, μη με αναγκάσεις όμως να διαλέξω ανάμεσα σ' εσένα και στον Ναγκόρνο. Μου έσωσε τη ζωή στα δανικά εδάφη και αντρώθηκα πλάι του στην Ανατολή. Του χρωστώ αυτό που είμαι».

«Έναν οξύθυμο έμπορο που υπακούει εντολές, αγαπητέ μου Γκούναρ. Αυτό σε έκανε ο αδελφός μου», έκανα να του πω αλλά κρατήθηκα. Τι νόημα είχε άλλωστε να ξύνουμε τώρα παλιές πληγές.

Έκανα μεταβολή και κατευθύνθηκα προς τη ρούα ντε λας Τεντερίας, όπου κανονικά θα έπρεπε να βρίσκεται ο πεθερός μου, ο καλόκαρδος κόμης Φουρτάδο ντε Μαεστού.

«Άλιξ, συνόδεψέ τον!» άκουσα πίσω μου τη Λύρα να προστάζει. «Απότρεψε τον αδελφό μου από το να κάνει καμιά τρέλα. Βάζω τον Μούνιο στο κλουβί του».

Λίγο αργότερα άκουσα πίσω μου ελαφριά πατημασιά.

«Δε χρειάζομαι παραμάνα, γυναίκα. Γύρνα στα καθήκοντά σου», είπα, κοιτώντας τη με την άκρη του ματιού.

* Μητέρα-Γη, η Ama Lur.

«Απουσία της αρχόντισσάς μου της Λύρας, υπακούω τον Γκούναρ. Μα ο άρχοντας Ντιάγο είναι η κεφαλή της κομητείας, οπότε, απουσία του Γκούναρ, υπακούω εσάς». Και μου έδειξε το μικρό, κρυμμένο κάτω από το λινό μαντίλι της τσεκούρι με μια χειρονομία συννεοχής. «Κι αν σας έρθει να πάρετε κεφάλια, θα είμαι πλάι σας για να εμποδίσω να πάρουν το δικό σας».

Αρκετά κουρασμένος για να διαφωνήσω, εξουθενωμένος μετά το μεγάλο ταξίδι από τα Ουλτραπουέρτος, άφησα την ιπποκόμο μου να με ακολουθήσει στο σκοτεινό λιθόστρωτο σοκάκι.

Δεν ήταν δύσκολο να βρει κανείς την οικία του κόμη του Μαεστού: από τα παράθυρά της πρόβαλε το ξεστό φως των κεριών, ενώ όλο το δρομάκι ήταν θεοσκοτεινό.

Στην είσοδο στεκόταν ένας από τους ανθρώπους του κόμη. Και ήταν τέτοιο το κουσούρι του που έπρεπε να γέρνει στην πόρτα.

«Τις ει;» κατάφερε να αρθρώσει.

«Ο άρχοντάς σου, κόμης don Βέλα», αποκρίθηκα, βαριεστημένος πια από τόσες ερωτήσεις.

«Ο κόμης don Βέλα είναι απασχολημένος με πιο ευχάριστες ασχολίες στον πάνω όροφο», απάντησε μ' εκείνη τη γελοία παραφορά που δίνει ο Μεγαλοδύναμος στους μεθυσμένους.

Σήκωσα τον αγκώνα μου και μάγκωσα τον λαιμό του ανάμεσα στη πόρτα και στο χέρι μου. Τον έσφιξα αμυδρά, ίσα να με πάρει στα σοβαρά.

«Είμαι ο Ντιάγο Βέλα, Ρεμίρο, κι αν δε με αναγνωρίζεις, τότε είσαι πολύ μεθυσμένος για να στέκεις φρουρός στην πόρτα του αφέντη σου. Άσε με να περάσω πριν μαρτυρήσω στον κόμη την αγάπη σου για το κρασί της Ριόχα», ψιθύρισα κάπως αρπαγμένος.

Ο άντρας πάσχιζε να πάρει ανάσα και, επιτέλους, με γνώρισε.

«Όντως, εσείς είστε. Περάστε, καλέ μου άρχοντα. Πολύ σάς πεθυμήσαμε στα μέρη μας».

«Πού είναι;» περιορίστηκα να ρωτήσω, απανδισμένος από τόσες κλειστές πόρτες.

«Στην κάμαρη».

Η ιπποκόμος μου με ακολούθησε συνοφρυωμένη. Ανέβηκα τα παλιά ξύλινα σκαλιά, που έτριξαν από το βάρος μου. Έφτασα στην κάμαρη που είχα επισκεφτεί άλλοτε. Καμιά δεκαριά χωρικοί με εμπόδιζαν να δω τι συνέβαινε κάτω από τον ουρανό του κρεβατιού.

Έριξα μερικές αγκωνιές και παραμέρισαν όλοι. Κάποιοι με αναγνώρισαν και νόμισαν πως έβλεπαν φάντασμα. Διέκρινα φόβο στα αλαφιασμένα τους βλέμματα, ενώ περισσότεροι από έναν σταυροκοπήθηκαν. Δε με ένοιαζε τίποτε πια, προσπαθούσα απλώς να μαντέψω τι γινόταν πίσω από το παραβάν.

Ο αδελφός μου ο Ναγκόρνο συνουσιαζόταν με κάποια χωρίς να κρατά τους τύπους, ξέροντας πως τον παρακολουθούσαν. Η Αγία Εκκλησία της Ρώμης καταδίκασε κάθε συνουσία μη τελούμενη μεταξύ άντρα και γυναίκας, καθώς και τη γύμνια στο κρεβάτι, αλλά εκείνος είχε βγάλει το πουκάμισο και μπορούσα να δω τη σκουρόχρωμη πλάτη του να αντανακλά στο φως τα χιλιάδες τραύματα στα πεδία των μαχών.

Δύο λευκοί μηροί προεξείχαν εκατέρωθεν. Εκείνη είχε κρατήσει τη νυχτικιά της, κρίνοντας όμως από την έκφραση και τα βογκητά της, έδειχνε μάλλον να απολαμβάνει την επέλαση του αδελφού μου.

Είχα να δω εκείνο το αγαπημένο πρόσωπο με τα μαύρα, κορακάτα, ίδια με τα δικά μου μαλλιά, τα χρυσαφένια μάτια και τα χλωμά χείλη δύο ολόκληρα χρόνια. Και η Ονέκα το ευχαριστιόταν μπροστά στα εμβρόντητα βλέμματα των μαρτύρων του γάμου, συνηθισμένων σε νύφες που ήταν συνήθως πανικόβλητες και τρομοκρατημένες παρθένες.

Για όνομα του Θεού, Ονέκα! Αν είσαι αναγκασμένη να έχεις μάγκες, τουλάχιστον προσποιήσου πως είσαι παρθένα, σκέφτηκα.

Νοιαζόμουν γι' αυτήν, καλά τα πήγαινε με τον αδελφό μου, μα ακόμα κι έτσι είχα την έννοια της.

Κανένas από τους δυο δε φειδόταν κραυγών ευχαρίστησης μέχρι που ο αδελφός μου τελείωσε. Τραβήχτηκε τότε, επιδεικνύοντας αναίσχυντα τη μυώδη γύμνια του σε όλους γύρω του. Καμιά δεκαριά κεφάλια πλησίασαν εξεταστικά να ελέγξουν το αποτέλεσμα της μονομαχίας. Οι τρεις γυναίκες που είχαν επιλεγεί για μαίες παραμέρισαν το ύφασμα και επιθεώρησαν το κρεβάτι. Και ήταν εκεί το αίμα που περίμενε ο πατέρας της.

Ξεφύσηξα ανακουφισμένος, είχα ξεχάσει προς στιγμήν την ευρηματικότητα της Ονέκα.

Πώς θα μπορούσε άλλωστε να αφήσει κάτι τόσο σημαντικό στην τύχη.

Και οι δύο ξέραμε πώς μπορούσες να προσποιηθείς μια παρθενιά που δεν είχες πια. Η συνηθέστερη τακτική ήταν να βάλεις στο ευαίσθητο σημείο της σάρκας σου μερικά εντόσθια κοτόπουλου για να αφήσουν αίμα στο μέλος του άντρα. Τα περιγελούσαμε όλα αυτά στο κρεβάτι μου πριν από κάποια χρόνια, όταν σχεδιάζαμε τον γάμο μας και υποθέταμε πως ίσως ο πατέρας της να ζητούσε απόδειξη της παρθενιάς της.

Νομίζω, δε με αναγνώρισε εκείνη τη στιγμή, απασχολημένη καθώς ήταν να αποδείξει την αγνότητά της κάτω από η νυχτοκιά δίκως να εκτεθεί υπερβολικά στην αρρωστημένη περιέργεια των υποτελών μας, μα ο αδελφός μου σίγουρα με είδε. Τα βλέμματά μας διασταυρώθηκαν για ένα δευτερόλεπτο, κι έσφιξε τα χείλη χαμογελώντας αντάρεσκα, θα έλεγα ικανοποιημένος.

Το χέρι μου πήγε στο μαχαίρι που έκρυβα στον μανδύα μου. Δεν ήμουν εγώ, μα η οργή που το οδηγούσε. Ένα άλλο χέρι, μικρότερο, με απέτρεψε από το να το ξεγυμνώσω.

«Ο κόμης του Μαστού, αφέντη μου», με προειδοποίησε.

Ο Φουρτάδο ντε Μαστού διατηρούσε τη φυσική του ρώμη, αν και κείνο το βράδυ μου φάνηκε κάπως στραπατσαρισμένος· η πάλαι ποτέ περήφανη αλογοουρά του είχε γκριζάρει και την όψη του σκίαζε μια φοιχτή γκριμάτσα. Διατηρούσε παρ' όλα αυτά το αρχοντικό του παράστημα και το συνήθειο να ντύνεται καθημερινά σαν να ήταν ο γάμος της κόρης του. Χρωστούσε άλλωστε την παρουσία του στο εμπόριο ακατέργαστου υφάσματος, τόσο περιζήτητου μεταξύ των κατοίκων της Καστίλης. Χάρη στον Μαστού, η συντεχνία των υφαντουργών είχε γίνει η πιο πολυπληθής ανάμεσα στους κατοίκους της Νόβα Βικτόρια, προαστίου του Σαν Μικέλ, που εντέλει οχυρώθηκε και προσαρτήθηκε στο Βίγια ντε Σούσο όταν, πριν από μια δεκαετία, ο βασιλιάς Σάντσο ο Σοφός επικύρωσε τα προνόμιά μας με τα *φονέρο**. Επίσημα, οι δυο οικισμοί ενώθηκαν στην κώμη της Βικτόρια, περιζήτητη για τη θέση-κλειδί που κατείχε στο βασίλειο. Τα τείχη όμως και οι τρεις πύλες χώριζαν πολύ περισσότερα από ρούγες και καντούνια.

* *Fuegos* (ισπαν.): νόμοι που ρύθμιζαν την εσωτερική οργάνωση κάθε περιοχής με βάση το εθιμικό δίκαιο και συνήθειες αιώνων.

«Μα πώς είναι δυνατόν, αγαπητέ μου Ντιάγο; Μα είστε ζωντανός!» ψιθύρισε, κοιτώντας γύρω του επιφυλακτικά.

«Πάντα ήμουν», αντέτεινα προσβεβλημένος. «Μου χρωστάτε κάποιες εξηγήσεις, φιλάτε. Χωρίσαμε με την υπόσχεση ενός μελλοντικού γάμου, όπου θα γινόσασταν ο αγαπημένος μου πεθερός, και τώρα τι σας είμαι; Αδελφός του συζύγου της θυγατέρας σας και τέως μνηστής μου;»

Μου έγνεψε να παραμείνω σιωπηλός και με οδήγησε από τις σκάλες κάτω, στον δεύτερο όροφο, για να βεβαιωθεί πως ήμασταν μόνοι μας και δε θα με έβλεπε κανείς. Έκανα νόημα στην Άλιξ ντε Σαλθέδο να μείνει με τους υπόλοιπους. Της κακοφάνηκε μα υπάκουσε.

«Δεν αποχαιρετιστήκαμε, καλέ μου άρχοντα», ξέσπασε μόλις μείναμε μόνοι. «Εξαφανιστήκατε από προσώπου γης».

«Είχα τους λόγους μου, και δεν οφείλω εξηγήσεις σε κανέναν».

«Θα 'πρεπε όμως. Γιατί η κόρη μου σας περίμενε πληγωμένη κι εγώ κράτησα την υπόσχεσή μου να σας τη δώσω, πιστέψτε με. Ώσπου ήρθε αυτό το γράμμα με την είδηση του θανάτου σας», είπε σκουπίζοντας με το μανίκι του τα υπολείμματα του γεύματος από την άκρη των χειλιών του. Ψαχούλεψε μέσα σ' ένα σεντούκι επενδυμένο με βελούδο και μου το έδωσε.

«Ποιος έφερε αυτό το γράμμα;» ρώτησα αφού το διάβασα.

«Κάποιος αγγελιοφόρος, υποθέτω».

«Και γιατί του δώσατε βάση;»

«Μα πώς μπορούσα να κάνω διαφορετικά; Περιγράφει με κάθε λεπτομέρεια το ναυάγιο του πλοίου σας στις ακτές της Σικελίας».

Όποιος έγραψε εκείνο το γράμμα ήξερε κάτι που ελάχιστοι γνώριζαν: το ταξίδι μου από τις Άλπεις στη Σικελία και την καταιγίδα που μας χώρισε από τα υπόλοιπα πλοία. Πόσα ακόμα ήξερε;

«Η αλήθεια είναι πως ταξιδέψαμε διά θαλάσσης και μας βρήκε καταιγίδα. Όπως είναι αλήθεια και ότι το πλοίο μου δεινοπάθησε στα κύματα και, παρά τις προσπάθειές μας, καταλήξαμε απέναντι από τη Σικελία. Αλλά ούτε το πλοίο ναυάγησε ούτε πέθανε κανείς. Ούτε καν εγώ, όπως βλέπετε. Και εξαιτίας μιας επιστολής που σας φέρνει ένας άγνωστος αγγελιοφόρος δίνετε την αρραβωνιαστικιά μου στον αδελφό μου;» ύψωσα τη φωνή μου οργισμένος.

«Σσςς...! Κρατήστε τους τύπους, βρίσκεστε στην οικία μου και οι περισσότεροι επισκέπτες δε σας έχουν δει ακόμη, πρέπει να δού-

με πώς θα λυθεί αυτό το άνευ προηγουμένου μπέρδεμα. Για να απα-
ντήσω στο ερώτημά σας, έδωσα βαρύτητα στα λεγόμενα του γράμ-
ματος γιατί έφερε τη σφραγίδα του βασιλιά με το οικόσημό του. Δεν
κράτησα τον φάκελο με το βουλοκέρι, δεν το θεώρησα απαραίτητο.
Μπορείτε όμως να διακρίνετε την υπογραφή του στη σταυρωτή
σφραγίδα».

Διάβασα την επιστολή μέχρι τέλους και χρειάστηκε να καθαρί-
σω τον λαιμό μου.

«Μα τότε, ο βασιλιάς είναι ο don Σάντσο ο Σοφός;»

«Αυτός μας κυβερνά τώρα. Ξέρετε εσείς άλλον βασιλιά στη Να-
βάρα;»

*Δεν μπορεί, δε θα κατέστρεφε τόσο βάνανσα το μέλλον μου μετά
απ' όλα όσα έχω κάνει γι' αυτόν, πίεσα τον εαυτό μου να σκεφτεί.*

«Πηγαίνετε για ύπνο, καλέ μου άρχοντα. Είναι αργά, είστε κα-
ταπονημένος από το ταξίδι, έχετε αίμα στα μαλλιά, και δεν μπορεί-
τε να παραμείνετε εδώ χωρίς να προκαλέσετε σκάνδαλο. Αφήστε
τον γηραιό φίλο σας να γιορτάσει όπως της αρμόζει τη γαμήλια τε-
λετή της κόρης του, και αύριο βλέπουμε πώς θα χειριστούμε αυτό
το χάος. Φοβάμαι πως θα έχετε πιο ακανθώδη προβλήματα από το
ότι ο αδελφός σας σας έκλειψε τη γυναίκα που θα γινόταν δικιά σας.
Ο νέος κόμης don Βέλα, ο Ναγκόρνο, διοικεί με σιδερένια πυγμή
και, για να μεταφέρω τα λόγια των παλαιών κατοίκων του Βίγια ντε
Σούσο, ευνοεί υπερβολικά τους νεοφερμένους ευγενείς της Νόβα
Βικτόρια. Κι αν αυτός ο αχαϊρευτος ο πρωτότοκός μου συνεχίσει
να χαζολογάει στις Σταυροφορίες και να μην κάνει απογόνους, σή-
μερα στο γαμήλιο συμβόλαιο δήλωσα εγγράφως πως μελλοντικοί
κόμητες του Μασετού θα είναι οι απόγονοι της Ονέκα· οπότε, όταν
το ζευγάρι ενώσει την περιουσία που υπήρξε κάποτε δική σας με
τη δική μου, θα γίνουν κάτοχοι όλων όσα περιλαμβάνονται εντός
αυτών των τειχών.

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΛΟΓΙΑΣ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΠΟΛΗΣ ΠΟΥ ΣΥΝΑΡΠΑΞΕ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ ΚΑΙ ΕΓΙΝΕ ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Βιτόρια, 2019. Οι *άρχοντες του χρόνου*, ένα επικό ιστορικό μυθιστόρημα που εκτυλίσσεται στον Μεσαίωνα, σημειώνει μεγάλη επιτυχία. Η ταυτότητα όμως του συγγραφέα του παραμένει μυστική, καθώς υπογράφει το βιβλίο με το μυστηριώδες ψευδώνυμο Ντιέγο Βεϊλάθ.

Βικτόρια, 1192. Ο θρυλικός κόμης δον Ντιάγο Βέλα επιστρέφει στον τόπο του ύστερα από δύο χρόνια, καθώς έλειπε σε μια επικίνδυνη αποστολή που του είχε αναθέσει ο βασιλιάς της Ναβάρρας Σάντσο ΣΤ΄, γνωστός και ως Σάντσο ο Σοφός. Με έκπληξη όμως θα διαπιστώσει ότι ο αδελφός του, Ναγκόρνο, έχει παντρευτεί τη γυναίκα που προοριζόταν για τον ίδιο, τη γοητευτική Ονέκα ντε Μασετού.

Ο Ουνάι Λόπεθ ντε Αγιάλα, αλλιώς γνωστός και ως Κράκεν, έρχεται αντιμέτωπος με μια σειρά από παράξενους θανάτους που όλοι τους ακολουθούν ένα διαφορετικό μεσαιωνικό τελετουργικό –ισπανική μύγα, όρκος του σκότους, εγκιβωτισμός– και είναι πανομοιότυποι με τους θανάτους που περιγράφονται στους *Άρχοντες του χρόνου*. Αναζητώντας τον δολοφόνο, ο Ουνάι Λόπεθ ντε Αγιάλα θα ανακαλύψει πως πολλά στοιχεία του παρελθόντος του τον συνδέουν με τους *Άρχοντες του χρόνου* και αυτή η ανακάλυψη θα αλλάξει για πάντα τη ζωή του και τη ζωή της οικογένειάς του...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22965

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ